

Eugeniusz Dziuk

Urodzony 6 maja 1941 r. w Gliwicach

Wykształcenie

Dyplom lekarza uzyskał w 1965r. na Wydziale Lekarskim Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi.

Specjalizacje: choroby wewnętrzne (I° w 1970 r., II° w 1973) i medycyna nuklearna (1972 r.).

Działalność zawodowa i społeczna; członkostwo w organizacjach i stowarzyszeniach

Związany z Instytucją od roku 1967, jako asystent, następnie st. asystent i adiunkt Klinicznego Oddziału Radiologiczno-Izotopowego, od 1976 r. był kierownikiem pracowni. Od 1983 kierownik Zakładu Medycyny Nuklearnej CSK MON. Z-ca Komendanta CSK WAM d/s Nauki (1984-1996); Komendant CSK WAM (do 2001); następnie Pełnomocnik Komendanta ds. KBN.

Karierę wojskową zakończył w stopniu pułkownika Wojska Polskiego.

Ekspert Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, European Association of Nuclear Medicine - delegat Polski od roku 1991, członek Komitetu Fizyki Medycznej, Radiobiologii i Diagnostyki Obrazowej VI Wydziału Nauk Medycznych PAN (od 1990 r.); członek Komisji Medycyny Nuklearnej VI Wydziału Nauk Medycznych PAN (od 1989 r.); członek i wiceprzewodniczący Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Medycyny Nuklearnej; członek-założyciel Polskiego Towarzystwa Badań Radiacyjnych (1971) i Polskiego Towarzystwa Rezonansu Magnetycznego; doradca naukowy MON w zakresie ochrony radiologicznej; wiceprzewodniczący Krajowego Zespołu Specjalistycznego w dziedzinie Radiologii, Medycyny Nuklearnej i Ultrasonografii; przewodniczący Międzyresortowego Zespołu ds. Zastosowań Atomistyki w medycynie; delegat Polski do Światowej Federacji Medycyny Nuklearnej i Biologii; członek Rady Naukowej MON ds. Medycyny i Farmacji Wojskowej oraz rad naukowych Instytutu Energii Atomowej, WIHiE i Instytutu Radiologii AM w Łodzi; wiceprzewodniczący Zarządu Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego (od 2001); członek Zarządu Polskiego Towarzystwa Lekarskiego. Wieloletni członek Rady Naukowej Instytucji.

Działalność naukowa; publikacje

Stopień doktora medycyny uzyskał w 1971r.; doktora habilitowanego w 1975r.; tytuł profesora w roku 1983. Autor i współautor ponad 350 prac naukowych (głównie z zakresu zastosowania radioizotopów w diagnostyce klinicznej).

Najważniejsze osiągnięcia naukowe: opracowanie metody scyntygrafii perfuzyjnej płuc i wdrożenie jej do rutynowej praktyki klinicznej w aspekcie rozpoznawania zatoru płucnego; wdrożenie radioizotopowego badania serca z wykorzystaniem techniki komputerowej (jako pierwszy w Polsce); wdrożenie do medycyny nuklearnej minikomputerów produkcji polskiej; rozpoznawanie i leczenie uszkodzeń popromiennych z uwzględnieniem specyfiki wojska. Zainteresowania naukowe: m.in. metody diagnostyczne z wykorzystaniem Pozytonowej Emisyjnej Tomografii (PET).

Członek redakcji czasopism, m.in.: „Lekarza Wojskowego” (od 1983) oraz „Problemów Medycyny Nuklearnej”, „Military Medicine”, „World Journal of Nuclear Medicine”.

Odznaczenia, nagrody

Laureat nagród naukowych przyznawanych przez MON i Państwową Agencję Atomistyki. Odznaczony m.in.: Złotym Krzyżem Zasługi (1978), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1979), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1986), Złotymi Medalami "Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny" (1985) i "Za Zasługi dla Obronności Kraju" (1985).

Obecnie Konsultant Kliniki Endokrynologii i Terapii Izotopowej WIM.